

Hồi 14

Quay lại Cửu u tra sự việc.

Tìm về bản phái lo phục môn.

Những cảnh quan cũ lần lượt đến với Vương Thế Kỳ khi chàng vận dụng bộ pháp Nhất ma chi vạn ma vừa thuận vừa nghịch để đi xuyên qua những lớp cuồng phong trong Phong Nha huyết động. Chàng muốn quay lại Cửu u địa khuyết.

Ngay lúc còn bị giam hãm ở đầm Thủy trung nhược thủy, Vương Thế Kỳ không lúc nào không nghĩ ngờ về mọi việc. Và chàng cũng không ít lần lòng dấn lòng là ngay khi thoát hiểm địa Thủy trung nhược thủy chàng phải quay lại Cửu u địa khuyết để giải tỏa mối nghi ngờ kia.

Nhờ vào bộ pháp Nhất ma chi vạn ma và do chàng đã từng thoát được Phong Nha huyết động lao xuống miệng vực Phong Nha như trước kia chàng đã bị Tôn Lãnh Thu ném xuống.

Những ngách ngầm trong lòng núi tuy vẫn tối âm u nhưng với mục lực của Vương Thế Kỳ lúc này thì điều đó không gây trở ngại cho chàng nữa.

Chẳng mấy chốc Vương Thế Kỳ đã đến được chỗ thạch môn vuông vức bí ẩn. Hàng chữ Cửu u địa khuyết vẫn còn nằm lặng câm trên vuông cửa đá.

Chàng lấy tha xô vào một bên cửa đá. Vuông cửa đá không hề lay chuyển.

"Đây là sự bố trí của Vạn thế ma quân nên vuông cửa đá không thể không lay động nếu chưa có ai vào đây kể từ khi ta bỏ đi lúc trước.

Bây giờ bí môn thật sự bị phong bế rồi. Vậy thì ai đã vào đây? Ai đã dựa vào những lời thuật lại của ta để tìm đến đây hòng thu thập toàn bộ sở học của Vạn thế ma quân? Không lẽ ta đã ngờ đúng?"

Phân vân đến bần chôn, Vương Thế Kỳ tuy mười phần đã tin chắc hết mười phần kẻ vào đây là ai rồi nhưng chàng vẫn muốn có được một bằng cứ xác đáng hơn.

Và nếu muốn như vậy, Vương Thế Kỳ chỉ còn mỗi một cách, phá bí môn và xông vào tận Cửu u địa khuyết.

Hai mắt long lên khiến tầm quan lấp loáng, Vương Thế Kỳ dịch lùi lại và trụ bộ thật vững vàng.

Nâng cao song chương, Vương Thế Kỳ vận dụng đến năm phần lực đạo Hất mạnh tay ra, Vương Thế Kỳ quật một chương Hàng ma vào bí động.

"Vù vù ?"

"âm.?"

"Rào rào...?"

Vuông cửa đá bí môn vỡ vụn ra và bắn tung tóe vào phía trong.

Bụi tung bay mù mịt, tuy thế cảm nhận đầu tiên của chàng về cảnh tượng trước mắt chính là không còn ánh sáng dịu nhẹ rọi sáng căn thạch thất như trước nữa.

Lại thêm một phần minh chứng nữa cho nhận định của chàng, đã có người vào đây trong lúc chàng bị gian hãm ở Thủy trung nhược thủy. Người đó không hiểu sao đã phải lấy đi khối ngọc vốn được đính trên trần động nên căn thạch thất bây giờ tối đen như hũ nút.

Vẫn đứng nguyên vị, chờ cho bụi cát lắng xuống hết, Vương Thế Kỳ chậm rãi quan sát lại toàn bộ căn thạch thất.

Hai chữ "đánh lể" đã không còn nguyên vẹn nữa. Người đã từng vào đây không hiểu sao lại cố tình phát chương vào hai chữ này khiến cho hai chữ đó hầu như mất hẳn rất khó nhận ra. Chỉ có Vương Thế Kỳ vì đã biết ở vị trí đó phải có hai chữ đó nên mới nhận ra dấu vết của sự phá hủy. Chưa hết, hai dấu chân được in lõm vào nền động cũng bị kẻ đó phá hủy.

vì nguyên nhân gì kẻ đó phải có những hành động này thì Vương Thế Kỳ không được rõ lắm nhưng hiện nay ở góc trong cùng của căn thạch thất đang lộ lộ hiện ra một động khẩu nhỏ cũng tối âm u.

Lẳng lẳng gật đầu như đã đoán được phần nào sự việc, Vương Thế Kỳ vừa dồn toàn bộ chân lực vào song chương vừa cẩn trọng tiến đến động khẩu nọ.

Sau một lúc nghe ngóng động tĩnh mà không thấy có điều gì khác lạ, Vương Thế Kỳ khom người đi sâu vào bên trong qua động khẩu đó.

Sau một lần rẽ, Vương Thế Kỳ đứng ngậy người nhìn vào cảnh tượng trước mắt.

Đúng là cách bài trí của một Vạn thế ma quân cho tương xứng với bốn chữ Cửu u địa khuyết.

Chỉ là một vuông thạch thất với hai trượng cho mỗi bề nhưng với một cái ngai bằng gỗ được khảm nhiều đoạn xương người thì cái ngai đó lại nằm ở vị thế gần như là ở trung tâm căn thạch thất.

với vị trí đó của cái ngai, căn thạch thất vốn đã nhỏ hẹp lại càng chật chội thêm. Và nếu từ cái ngai nọ nhìn ra bốn phía là bốn bức vách của thạch thất thì ở phía nào cũng vậy, người ngồi ngay trên ngai buộc phải nhìn thấy rất nhiều những mẫu xương trắng được khảm đầy trên các vách đá.

Tuy những mẫu xương đó đã bị phá hủy đi rất nhiều, khiến những mẫu xương còn lại hầu như là hỗn độn không tạo ra bất kỳ một hình dạng nào cả, nhưng Vương Thế Kỳ cũng nhận ra nhân vật đã lập nên thạch thất này cố tình dùng những mẫu xương để lưu lại toàn bộ sở học của nhân vật đó.

"Người đã vào đây, sau khi ghi nhớ toàn bộ sở học của Vạn thế ma quân lưu lại đã cố tình phá hủy hết. CÓ phải người đó vì sợ ai khác sẽ đến được tận đây và học được những môn công phu mà người đó đã học nên phá hủy tất cả. Hay chính Vạn thế ma quân đã di tự lại là phải phá hủy. Nếu là do Vạn thế ma quân di tự thì tại sao người đó không phá hủy cái ngai ma quân này? Cả bí môn nữa, tại sao người đó không phá hủy. Vậy là do tự ý của người đó rồi. Hẳn không muốn sau hắn có ai khác học được chân truyền của Vạn thế ma quân. Và ai khác đó nên không phải là người duy nhất còn lại trong số ba người biết được địa điểm của Cửu u địa khuyết thì còn ai vào đây nữa? Để xem nào. Ta, người đó không hề lo lắng về ta nữa vì ta đã bị hãm ở trong đầm Thủy trung nhược thủy rồi. Kể mà hắn sợ chính là người cuối cùng trong số ba người đó, không kể ta. Vậy hẳn là ai nếu không phải là Lưu Trúc Hàn, kẻ đã cố tình xô ta xuống Thủy trung nhược thủy? Hừ, chẳng trách nào thế lực của Tam Tuyệt bảo lúc này lại mạnh đến vậy. Lưu Trúc Hàn ở Lưu Trúc Hàn, người đâu có ngờ là Vương Thế Kỳ ta còn sống phải không? Người cứ chờ đó, ta sẽ vạch mặt người và ta sẽ chặn đứng dã tâm của người.?"

Khi đã tin chắc Lưu Trúc Hàn chính là chủ nhân đời thứ ba của Cửu u địa khuyết và là một hóa thân khác nữa của Vạn thế ma quân, Vương Thế Kỳ liền bắt đầu tìm hiểu xem tại sao Vạn thế ma quân lại Chọn Lưu Trúc Hàn chứ không chọn chàng.

Nếu bảo chính vong linh của Vạn thế ma quân vẫn quanh quẩn đâu đây và đã tự chọn lựa truyền nhân thì chàng không thể nào tin được ĐÓ là chuyện hoàn toàn hoang đường.

Vậy thì Vạn thế ma quân đã dựa vào đâu để chọn lựa truyền nhân?

Lão ma đâu đó đã bố trí như thế nào?

Sau khi tìm hiểu thật cẩn kẽ, Vương Thế Kỳ mới phát hiện ra ở bên dưới hai chữ "đánh lễ" như vẫn còn mờ mờ dấu tích của cũng hai chữ "đánh lễ" khác.

Điều này có nghĩa là đã có người từng phá hủy đi hai chữ này sau khi dùng chỉ lực khắc lại hai chữ khác cũng cùng một vị trí đó.

Chàng ngờ ngờ hiểu ra, chàng lảm bảm, "Đúng là cách thức chọn truyền nhân thật quái lạ, chỉ có hạng ác nhân bất chấp đạo nghĩa mới nghĩ ra. Và chỉ có phường vô nhân mới đoán được tâm ý của hạng ác ma để được chọn làm truyền nhân. Chẳng trách lão ma đầu, chủ nhân đầu tiên của Cửu u địa khuyết lại tự xưng là Vạn thế ma quân.

Ma quân này bị tiêu diệt thì truyền nhân kế tiếp sẽ lại xuất hiện để tạo thành một ma quân khác. Vạn thế có nghĩa là như thế.?"

Theo Vương Thế Kỳ hiểu thì người được Vạn thế ma quân chọn phải là người bất chấp đạo nghĩa để đủ đởm lược vung chưởng đánh vào hai chữ "đánh lễ" thay vì phải đánh lễ như chàng đã từng thực hiện.

Và khi người đó đánh vào hai chữ đó cơ quan sẽ lập tức phát động và mở ra cho người đó vào thạch thất thứ hai để tiếp nhận toàn bộ chân truyền của Vạn thế ma quân.

Tiếp nhận chân truyền của người mà không cần đánh lễ gọi là bá sư thì kế tiếp nhận chân truyền đó đúng là phường vô nhân vô nghĩa.

Và một người vừa vô nhân vừa vô nghĩa đương nhiên phải là hạng ác ma rồi. Đã là hạng ác ma lại có thêm công phụ lợi hại do chính Vạn thế ma quân lưu lại, người đó thật xứng đáng để tiếp nhận ngoại hiệu Vạn thế ma quân kết truyền.

Nhận ra điều này, Vương Thế Kỳ cảm thấy ân hận. Vì chính chàng là người đã nói giáo cho giặc, đã ngu xuẩn để lộ cho Lưu Trúc Hàn biết đường tìm đến với Vạn thế ma quân.

Trách nhiệm càng nặng khi Vương Thế Kỳ càng ngẫm nghĩ về những gì Lưu Trúc Hàn đã và đang gây ra cho võ lâm.

"Vút ?"

Wương Thế Kỳ vội lão đi như lửa đang cháy sém lôm mảy.

Sự lảng xãng nhộn nhịp của đệ tử Hoa Sơn phái đang tuần tự diễn ra trước mắt Vương Thế Kỳ khiến cho chàng phải động tâm.

với bộ võ phục tinh tươm và một thanh kiếm ở trên lưng, Vương Thế Kỳ đang mang một dáng dấp thường thấy ở những nhân vật chẳng biết công phụ cao thâm như thế nào nhưng lại hay phô trương lộ vẻ ta đây.

Cũng vậy, Vương Thế Kỳ cố tình đặt những bước chân đi tương đối nặng nề khi chàng từ từ tiến lên sơn môn của phái Hoa Sơn.

Ngay ở chân núi sự nhộn nhịp của bọn đệ tử Hoa Sơn phái đã bắt đầu. Hoặc vì họ nhộn nhịp do kết đèn treo hoa chuẩn bị một điển lễ, hoặc vì thế lực Hoa Sơn phái bây giờ đủ mạnh khi Hoa Sơn phái đã kết minh với Tam Tuyệt bảo nên không một ai tỏ ra lưu tâm trước sự xuất hiện không đúng nơi đúng lúc của Vương THẾ Kỳ.

Nếu vị họ nhộn nhịp mà để cho Vương Thế Kỳ đi qua và không hề hỏi đến thì họ đúng là tắc trách trong phận sự của họ. Còn nếu vì họ đã kết minh với Tam Tuyệt bảo thì việc họ không hề lưu tâm đến sự hiện diện của chàng và ngăn lại thì cũng là điều đương nhiên phải có.

HỌ đã có Tam Tuyệt bảo thì họ làm gì phải sợ. Huống chi họ càng không phải sợ khi họ không nhận ra chàng là ai, không hề biết đến tách danh của chàng, chàng chỉ là hạng vô danh tiểu tốt không đáng để họ phải lo ngại và lưu tâm.

Do đó, Vương Thế Kỳ vẫn được ung dung như một người nhàn hạ đang du sơn ngoạn thủy và vô tình lạc bước đến đây và đang tiến gần đến sơn môn của Hoa Sơn phái.

Vương Thế Kỳ chỉ bị chân lại lúc chàng sắp bước qua cánh cổng dẫn vào khu chính diện của phái Hoa Sơn.

Hai nhân vật một nam một nữ đều trạc tuổi đôi mươi vừa đưa tay ngăn chàng lại vừa nhẹ nhàng hỏi, "Thiếu hiệp có thể báo danh không?"

Vương Thế Kỳ vờ kinh ngạc nói, "Phải báo danh ư? Để làm gì?"

Hết sức lễ độ, nam nhân nọ lên tiếng, "Đúng ra thì không cần, nhưng ?"

Vương Thế Kỳ vờ khó chịu, "Nếu không cần là được rồi, còn nhưng gì nữa?"

Vẫn nhã nhặn, nam nhân đáp, "Vì bọn phái không muốn bị đồng đạo giang hồ chê cười nên... ?"

Vương Thế Kỳ xua tay nói, "Không chê cười, tại hạ không chê cười đâu " Nói xong bất chấp vẫn còn có hai cánh tay đang ngăn ở phía trước, Vương Thế Kỳ cứ dịch chân bước thẳng vào.

Đôi nam nữ nọ hoặc vì có lệnh hoặc cả hai do có công phu hàm dưỡng khá cao nên cả hai cùng bước lùi theo bước tiến của chàng. Và nữ nhân nọ lại lên tiếng, "Thiếu hiệp có thể nghe ta nói đôi lời không?"

Chàng nhăn mặt, "Cô nương nhất định không thể không nói sao?"

Nữ nhân nọ khẽ mỉm cười nói, "Vì chỉ muốn điều lợi cho thiếu hiệp nên ta buộc lòng không thể không nói."

Nụ cười kia và cái điều lợi mà nữ nhân nọ sắp nói liền tỏ ra có tác dụng. Vương Thế Kỳ chợt trở nên tươi tỉnh, "Là điều lợi u? Vậy thì tại hạ không thể không nghe rồi. CÔ nương mau nói đi."

Len lén giấu nụ cười, nữ nhân nọ bắt đầu giải thích bằng cách đặt ra những câu hỏi, "Thiếu hiệp tìm đến đây phải chăng là muốn tham dự đại điển lễ của bản phái?"

Chàng gật đầu nói, "Đương nhiên là như vậy rồi?"

"Bản phái thật sự cảm kích thịnh tình này của thiếu hiệp. Nhưng còn ba ngày nữa mới đến ngày Kiết nhật, thiếu hiệp hẳn đã biết điều này?"

"Ồ, đương nhiên tại hạ phải biết rồi?"

"Vậy thì thiếu hiệp sẽ nghĩ về bản phái như thế nào nếu trong những ngày tới bản phái tiếp đãi thiếu hiệp không được chu đáo?"

"cô nương nói như vậy là có ý gì?"

"Thiếu hiệp, bản phái nào muốn quan khách phải chịu thiệt thòi.

Như thiếu hiệp vậy, trong những ngày tới, thiếu hiệp cũng cần phải có chỗ nghỉ ngơi và phải có cái gì đó bỏ bụng, thiếu hiệp có tán đồng với điều ta vừa nói không?"

"Phải lắm, cô nương nói phải lắm. Tại hạ không thể không tán đồng?"

"Vậy thì phận sự của bản phái là phải tiếp đãi một quý khách là thiếu hiệp?"

"Đương nhiên?"

"Và thiếu hiệp sẽ trách bản phái nếu bản phái tiếp đãi không được chu đáo?"

"Ồ, điều này thì... ?"

"Sao? Thiếu hiệp không trách cũng không để tâm ư?"

"cô nương, bất quá tại hạ chỉ buồn chút chút mà thôi?"

"Buồn nào cũng là buồn dù chỉ là chút chút. Thiếu hiệp nghĩ có phải không?"

"ái chà, ai mà dám từ chối lời thỉnh cầu của một nữ nhân xinh đẹp như cô nương?"

"Đa tạ lời khen của thiếu hiệp. Thiếu hiệp đã nhận lời?"

"Đương nhiên, cô nương muốn tại hạ giúp cô nương việc gì nào?"

"Xin thiếu hiệp hãy báo danh.?"

Chàng vờ giật mình, vì chàng đã đoán được ý tứ của nữ nhân nọ ngay từ những câu hỏi đầu tiên.

"Vẫn là báo danh ư?"

Nữ nhân nọ nói, "Có biết được tước danh của thiếu hiệp ta mới dễ bề thu xếp cho thiếu hiệp một chỗ nghỉ ngơi.?"

"Có phải cần như vậy không cô nương?"

"Đương nhiên là cần rồi.?"

"Tại sao? Cô nương có thể giải thích thêm được không?"

"Được ?"

"Cô nương cứ nói, tại hạ đang nghe cô nương chỉ giáo đây.?"

"Là điều cần vì bản phái không thể xếp chỗ nghỉ cho thiếu hiệp đúng với uy danh lẫy lừng của thiếu hiệp nếu thiếu hiệp không chịu báo danh. Tỷ như vì việc đó, ta lại xếp thiếu hiệp vào chung với những nhân vật không mấy nổi danh, không xứng với thiếu hiệp.

Thiếu hiệp thấy ta có đáng bị chương môn nhân trừng phạt không?

Mong thiếu hiệp cảm thông và giúp đỡ ta được hoàn thành phận sự.?"

Đột nhiên nghe nhắc đến hai chữ chương môn, Vương THẾ Kỳ mất đi hứng thú nói chuyện đông dài với nữ nhân này.

Chàng đáp rõ từng tiếng một, "Hận nhân tâm Vương Thế Kỳ.?"

"Hận nhân tâm? Ngoại hiệu này... ?"

"Tại hạ là người mới xuất đạo, cô nương cứ xếp tại hạ vào chung chỗ với hạng vô danh tiêu tốt là được rồi.?"

"Vậy xuất xứ của Vương thiếu hiệp.?"

"Vô môn vô phái.?"

"Vô môn vô phái?" Lệnh sư là... ?"

"Không có sư phụ.?"

"Không có? Vậy võ công của Vương thiếu hiệp... ?"

"Chỉ võ vẽ để hộ thân. Không có gì đáng để tự hào.?"

"Vương thiếu hiệp thật là người khiêm tốn. Vậy ta cứ biết Vương thiếu hiệp là Hận nhân tâm là đủ.?"

Chàng gật đầu nói, "Đúng, bấy nhiêu đó là đủ rồi. CÔ nương định thu xếp tại hạ ở đâu, xin cứ chỉ. Tại hạ tự khắc sẽ tìm được.?"

Nữ nhân nọ chột ngoảnh cười, "Nhu vậy là không được rồi. Ta sẽ đưa Vương thiếu hiệp đi. Mời!?"

Nói xong, không chờ xem phản ứng của Vương Thế Kỳ, nàng ta quay người và thân nhiên đi trước.

Cùng với động tác này của nàng, nam nhân nọ chột bước vào trong và hí hoáy viết vài dòng vào một mảnh lụa màu vàng sậm.

Vị trí của cả hai liền được một đôi nam nữ khác bước ra thế chỗ.

"Quả là Hoa Sơn phái không hề muốn bị giang hồ đồng đạo chê cười HỌ sắp đặt thật chính chu. Hừ!" Vừa nghĩ thầm Vương THẾ Kỳ vừa khoa chân bước theo vị nữ nhân nọ.

Không hề nhận ra trong bước bộ nặng nề của chàng là một cao nhân ẩn tàng, nữ nhân nọ vui vẻ đáp lời khi Vương Thế Kỳ lên tiếng hỏi.

"Cô nương có thể cho tại hạ biết danh xưng không?"

"Ta ở họ Cao, tên là Phương. Vương thiếu hiệp cứ gọi Cao Phương là được rồi.?"

Trầm ngâm một lúc, chàng lắc đầu bảo, "Gọi như vậy thật là khiếm nhã Tại hạ không gọi được.?"

"Nếu Vương thiếu hiệp không ngại thì hãy gọi là Cao tử tử?"

"Gọi tử tử chẳng hóa ra tại hạ đã vượt quá phận? CÔ nương nghĩ sao nếu tại hạ xin gọi là Cao nữ hiệp?"

Cao Phương không hiểu sao lại khoác lấy vẻ mặt u buồn và không một lời đáp lại.

"Cô nương không hài lòng với lời xưng hô này sao?"

Cao Phương chợt trấn định lại rồi mỉm cười đáp, "Không phải ta không hài lòng, mà chỉ cảm thấy bất xứng thôi."

"Bất xứng? Sao cô nương lại nói vậy?"

CÔ nương không muốn giải thích hay không giải thích được? Nếu vậy tại hạ cứ thế mà gọi. Cao nữ...?"

"Vương thiếu hiệp, đừng. Ta không xứng với chữ hiệp đâu."

"Sao lại không xứng? CÔ nương vẫn chưa giải thích cho tại hạ biết lý do?"

"Vương thiếu hiệp đừng làm khó ta. Ta không tiện giải thích đâu."

"Không tiện? Hừ, hay cô nương cho tại hạ là kẻ chẳng ra gì nên không muốn nói?"

Thở ra một hơi dài, Cao Phương sau một lúc trầm tư chỉ nói, "Ta không hề nghĩ thế. Còn việc kia, Vương thiếu hiệp chỉ cần biết ta không xứng với chữ hiệp là được rồi. Ta bắt tất phải giải thích?"

Sau đó cả hai không hề lên tiếng đối đáp nữa. Cho đến khi Cao Phương đưa Vương Thế Kỳ đến một tịnh phòng nhỏ hẹp, bên cạnh một dãy tịnh phòng cũng nhỏ hẹp không kém.

Khi đi ngang dãy tịnh phòng nọ, Vương Thế Kỳ dù cố tâm nghe ngóng nhưng vẫn không phát hiện được bất kỳ một tiếng động nào.

chàng chợt mở miệng, "Dường như chưa có ai lưu ngụ ở đây thì phải?"

CÓ hỏi nghĩa là phải có trả lời, và Cao Phương vừa mở cửa tịnh phòng vừa đáp, "Vì còn ba ngày nữa mới là ngày chánh lễ nên vẫn chưa có mấy người bái sơn. Ở dãy này, Vương thiếu hiệp là người đầu tiên đến lưu ngụ. Ồi..." Đang nói, Cao Phương chợt giật mình kêu lên một tiếng.

Cao Phương đã bị Vương Thế Kỳ không chế huyệt đạo một cách bất ngờ và còn bị chàng lôi luôn vào tịnh phòng.

Khi đã đóng chặt cửa phòng, Vương Thế Kỳ mới lên tiếng trấn an vì nhận ra Cao Phương đang nhìn chàng bằng những tia nhìn vừa sững sờ vừa oán hận.

"Cô nương yên tâm. Tại hạ dù là kẻ chẳng ra gì nhưng cũng không phải là phường trộm đạo hái hoa.?"

Sau khi cố thử vận dụng chân khí để tự giải khai huyết đạo mà vẫn không thực hiện được, Cao Phương rít lên, "Phương thức chế trụ huyết đạo của người quả là kỳ bí, người thật sự là ai?"

Chàng mỉm cười nói, "Hận nhân tâm Vương Thế Kỳ. Tại hạ đã báo danh rõ ràng rồi mà.?"

"Nhưng ta không tin người chỉ là hạng vô danh tiểu tốt như người tự nhận ?"

Chàng gật đầu đáp lại rồi lắc đầu, "Cô nương nói đúng mà lại không đúng.?"

"Sao lại không đúng chứ?"

"Vì tại hạ đúng là hạng vô danh tiểu tốt nhưng về công phu thì không phải là kẻ chẳng ra gì. CÔ nương có thể xem đây mà tự có nhận định ?"

Cạnh chỗ chàng đang đứng là một chiếc bàn gỗ với mặt bàn khá dày. Nói xong chàng liền kê đặt tay lên một góc bàn và từ từ ấn xuống.

Thoạt tiên Cao Phương ngỡ là chàng định vỗ một chưởng xuống mặt bàn hoặc là lưu lại một dấu chưởng tay hay lấy đi một góc bàn như nhiều người đã từng phô diễn để khoa trương. Và Cao Phương phải thất sắc đến kinh tâm vỡ mật khi nhìn thấy nguyên chiếc bàn từ từ lún xuống nền đá cứng dù chàng chỉ áp chưởng tay vào một góc bàn chứ không phải đặt ngay vào giữa mặt bàn.

Chưa hết, lúc chiếc bàn lún xuống được một sích Vương Thế Kỳ với sắc mặt không đổi đã thu tay về. Mặt bàn vẫn còn nguyên vẹn như chàng chưa từng đặt tay lên và truyền công lực qua chiếc bàn.

Với một nội lực thâm hậu thì việc làm cho một chiếc bàn phải lún xuống mà không hề suy suyễn gì đến chiếc bàn nếu phủ một lực vào giữa mặt bàn, điều này Cao Phương có thể hiểu. Hoặc chiếc bàn đương nhiên chỉ lún xuống ở một góc khi Vương Thế Kỳ ấn một lực đúng vào một góc đó, Cao Phương vẫn có thể hiểu được điều này.

Đằng này, Vương Thế Kỳ vừa là người không có bao nhiêu niên kỷ vừa có thể ấn nhẹ nhàng vào một góc bàn lại có thể khiến nguyên Chiếc bàn cùng một lúc lún xuống đủ bốn góc mà chiếc bàn không hề suy suyễn là điều Cao Phương không bao giờ tin được.

Không tin cũng phải tin vì sự thật vẫn đang sờ sờ ra đây. Cao Phương khê kêu lên, "Hảo công phu! Vương... các hạ làm như thế này là có ý gì? Định uy hiếp ta chẳng?"

Thu nụ cười lại, Vương Thế Kỳ nhìn vào Cao Phương bằng ánh mắt không giận mà nghiêm.

"Cô nương cú cho đây là hành động uy hiếp đi, như vậy chúng ta dễ nói chuyện với nhau hơn.?"

Cao Phương thoáng nao núng, "Nói chuyện? Giữa chúng ta có chuyện gì để nói chứ?"

Chàng đáp, "Có chứ sao không? CÔ nương đã quên mẩu đối thoại vừa rồi sao? Đây chính là điều tại hạ muốn cô nương phải nói.?"

Hiểu Vương Thế Kỳ muốn nhắc đến điều gì, Cao Phương thất sắc nói, "Tại hạ các hạ cứ nhất định phải biết điều đó?"

"Tại sao, rồi cô nương sẽ được tại hạ giải thích. Việc của cô nương bây giờ chỉ là nói ra mà thôi.?"

Cao Phương càng lúc càng thất thần, "Không lẽ chỉ vì một điều nhỏ nhặt đó mà các hạ phải uy hiếp ta như thế này sao?"

Chàng nhăn mặt nói, "Cô nương, chỉ cần một vài lời ngắn ngủi đã đủ cho cô nương giải thích rồi, sao cô nương không chịu nói ngay mà cứ phải dông dài như muốn kéo dài thời gian vậy?"

Hai mắt đảo quanh, Cao Phương vụt hỏi, "Ngay ở chỗ này mà các hạ dám uy hiếp ta, các hạ không sợ ta la toáng lên cho đồng môn ta biết sao?"

Chàng cười khinh khỉnh, "Tại hạ trông cô nương không phải là hạng người không biết nghĩ. Nếu cô nương có đánh động cho đồng bọn, họ chưa kịp kéo đến thì hồn của cô nương đã lìa khỏi xác rồi.?"

"Nói như các hạ thì các hạ như có oán thù sâu đậm với bản phái vậy?"

Chàng quắc mắt nhìn vào Cao Phương, "Cô nương đã quên ngoại hiệu của tại hạ rồi sao?"

Không chút khiếp sợ, Cao Phương cũng giương mắt nhìn lại, "Trừ phi, các hạ nói rõ là các hạ có oán thù gì với bản phái thì ta sẽ đáp ứng lời của các hạ. Bằng không các hạ muốn giết hay muốn tòng xẻo ta thì cứ ra tay đi.?"

Không ngờ đến phản ứng quyết liệt này của Cao Phương, Vương THẾ Kỳ thoáng đê lộ sự lúng túng.

Một lúc sau, khi đã trấn định lại tinh thần, Vương Thế Kỳ hạ thấp giọng và rít lên, "Cô nương tưởng tại hạ không dám ư?"

Cao Phương với hai mắt mở to khiêu khích, "Ta đang chờ các hạ xuống tay đây.?"

Chàng vụt nâng cao hữu thủ.

cao Phương vẫn nhìn không hề chớp mắt.

Vương Thế Kỳ giữ tay lơ lửng một lúc rồi lẳng lặng thu về, "Cao cô nương, tội tình gì mà cô nương thà chịu chết chứ không chịu giải thích cho tại hạ nghe điều tại hạ muốn biết như vậy? Tại hạ biết phải làm gì cho cô nương bây giờ?"

Không hiểu tại sao chàng lại nói câu này, Cao Phương điếng cả thần hồn và nhìn vào Vương Thế Kỳ.

Không nhận ra nhãn quang sợ hãi của Cao Phương vì lúc này Vương thế kỳ đang phải mônglungngõngợi.

"Tha cho cô nương thì chuyện này thế nào cũng vỡ lẽ, tại hạ rồi sẽ gặp nhiều khó khăn trở ngại. Còn nếu giết được thì tại hạ đã giết rồi, đâu phải lâm vào tình trạng dở khóc dở cười này. Chỉ tại Vương Thế Kỳ này xui xẻo, tự đi dây vào nữ nhân. Hà, thật là khó nghĩ.?"

"Sao các hạ không giết ngay ta đi, như thế có phải gọn hơn không?"

Chàng bực tức, "Chỉ vì tại hạ không nữ, cô nương vẫn chưa hiểu sao? Hừ, tại hạ giải huyết cho cô nương đây. CÔ nương muốn đi thì đi, muốn kêu ai đến thì cứ việc. Chuyện đã đến nước này rồi thì chỉ còn một cách giải quyết như vậy mà thôi.?"

Nửa hiểu nửa không, Cao Phương thật sự hoang mang khi nhìn thấy Vương Thế Kỳ thật sự đang giải huyết cho nàng. Và Cao Phương chợt đi đến một quyết định khi nàng nhìn vào bộ dạng khá nã nê của Vương THẾ Kỳ.

"Ta sẽ giữ kín chuyện này cho các hạ. Đồng thời ta sẽ nói cho các hạ biết là tại sao ta cảm thấy bất xứng với chữ hiệp.?"

Vương Thế Kỳ suýt nữa đã nhảy dựng lên khi nghe chính miện Cao Phương nói ra điều này.

Cao Phương chậm rãi nói, "Vì trong lòng ta ở Hoa Sơn phái chỉ có một người xứng đáng với chữ hiệp mà thôi. ĐÓ là... ?"

"Ai?"

"ĐƯỢC, CÓ Chết ta cũng nói. ĐÓ là Hoa Sơn nhất hiệp, đại sư thúc của ta.?"

"Đại sư thúc? Danh xưng này từ đâu mà có? Đã là đại mà còn là sư thúc nữa à?"

Cao Phương do đang nhắm mắt nên không nhìn thấy nét mặt rạng rỡ của Vương Thế Kỳ. Nàng ta giải thích, "Vì sư tổ của ta là sư tử của chương môn sư phụ của Hoa Sơn thất hiệp, ta không gọi là đại sư thúc thì phải gọi như thế nào đây? Các hạ làm sao đây?"

Cao Phương phải hỏi như thế vì khi mở mắt ra nàng nhìn thấy Vương Thế Kỳ đang nhìn nàng một cách rất kỳ dị. Nửa như ngượng ngập nửa như phần khích.

Vương Thế Kỳ cố dần lòng, "Cô nương ngạc nhiên cũng phải. Vì tại hạ không ngờ Hoa Sơn thất hiệp lại còn có một vị sư bá và là sư tổ của cô nương. Vậy cô nương phải gọi chương môn nhân đương nhiệm là nhị sư thúc, phải không?"

"Không sai.?"

Nghe Cao Phương đáp khá nhanh, như không muốn chàng cứ đề cập đến vị nhị sư thúc này nữa, Vương Thế Kỳ kinh ngạc nói, "Cô nương có vẻ bất phục vị nhị sư thúc vậy?"

Vội quay mặt đi như không muốn Vương Thế Kỳ nhìn thấy nét mặt của mình, Cao Phương chợt nói, "Việc ta nói, ta đã nói rồi. Và điều gì ta hứa, ta quyết sẽ giữ lời. Các hạ nếu không cần gì nữa thì... cáo biệt.?"

Vương Thế Kỳ chợt kêu lên, "Khoan đã.?"

Cao Phương dừng lại nói, "Các hạ còn muốn gì nữa?"

Chàng lúng túng, "à không, không có gì đâu. Tại hạ không dám quấy nhiễu cô nương nữa. Cô nương cứ tùy tiện.?"

Đúng lúc đó, ở phía ngoài chợt có tiếng người vang lên.

"Cao sư tử.?"

Tiếng nói tuy vang lên khá gần nhưng Cao Phương cũng liêu lĩnh quay lại căn dặn Vương Thế Kỳ, "Người vừa gọi ta chính là đại đệ tử của tể chương môn. Những lời vừa rồi tốt hơn hết các hạ đừng cho hắn biết.?"

"Cao sư tử.?"

Tiếng kêu đã thật gần như đang ở ngay phía trước cửa vậy. Cao Phương phải lên tiếng, "Ta ở đây. Hoàng đệ tìm ta có việc gì không?"

Cánh cửa chợt mở ra và vị nam nhân khi nãy cùng đứng thành đôi với Cao Phương liền bước vào.

"Cao sư tử làm gì ở đây lâu vậy? Đệ cứ tưởng...?"

Vương Thế Kỳ bỗng lên tiếng, "Các hạ tưởng như thế nào? Tại hạ chỉ là hạng vô danh tiểu tốt thì làm gì dám mạo phạm đến vị cô nương đây.?"

Tên họ cười ngượng nghịu, "Thiếu hiệp thật khéo nói đùa. Ta nào dám nghi ngờ gì cho thiếu hiệp. Cao sư tử...?"

cao Phương ngắt lời hắn, "Hoàng đệ, Vương thiếu hiệp đây vì muốn ta chỉ dẫn những điều hay lạ của bốn phái cho Vương thiếu hiệp, nên ta chưa thể quay ra ngay được. Hoàng đệ vẫn chưa nói cho ta biết tại sao phải tìm ta?"

Tên họ Hoàng cười lần này thật tươi tỉnh.

"Không có việc gì đâu. Đệ vì có việc đi ngang qua nên tiện thể tìm xem sư tử đang ở đâu thế thôi.?"

Cao Phương cũng mỉm cười với hắn, "Hoàng đệ lo cho ta à? Ta không gặp phải chuyện gì đâu. Đệ có việc gì cần làm thì cứ đi trước đi?"

"Còn sư tử?"

Vương Thế Kỳ chợt nói, "Cô nương, tại hạ muốn đi qua sơn môn của quý phái một lượt, không hiểu cô nương có thể đưa tại hạ đi một đôi đường không?"

Nghe thế, cả tên họ Hoàng lẫn Cao Phương cùng ngạc nhiên. HỌ đưa mắt nhìn nhau, sau cùng Cao Phương đáp:

"Cũng được, hôm nay vẫn chưa có bao nhiêu khách, ta sẽ đưa thiếu hiệp đến những nơi mà ta có nói lúc nãy.?"

Để mặc tên họ Hoàng còn đứng lại, Cao Phương và Vương Thế Kỳ bước đi.

Vương Thế Kỳ chợt nghe tên họ Hoàng làu bàu, "Hừ, người nghĩ người là ai thế, tiểu tử kia?" Chàng mỉm cười thích thú.

Cao Phương nhận ra điều đó bèn hỏi nhỏ, "Các hạ đang thích thú vì ta phải nói dối cho các hạ ư?"

Vương Thế Kỳ lắc đầu, phân minh, "Không phải như cô nương nghĩ đâu. Tại hạ không thể nín cười với những lời mà lệnh sư đệ mới nói.?"

"Tên họ Hoàng đó à? Hắn nói gì?"

Thuật lại nguyên câu nói của họ Hoàng cho Cao Phương nghe, Vương Thế Kỳ lại hỏi, "Hắn đã từng làm cho cô nương phải bực mình Cao Phương nói như rít, "Hoàng Thông à? Không sai, hắn lúc nào cũng lẩn quẩn ngay bên chân, như muốn giám sát ta vậy.?"

"Giám sát? Tại sao Hoàng Thông phải giám sát cô nương?"

Cao Phương không đáp mà lại hỏi, "Còn các hạ, các hạ có ý gì khi bảo ta phải đưa các hạ đi xem qua mọi nơi?"

Vương Thế Kỳ bật cười, "Thì tại hạ muốn được tận mắt mục kích những điều hay lạ mà cô nương đã nói cho tại hạ nghe mà.?"

"Hừ, ta đâu đã nói gì với các hạ chứ?"

"Vậy tại sao cô nương lại nói với Hoàng Thông như thế?"

Cao Phương bỗng dừng lại.

"Vậy các hạ muốn ta phải nói sao đây? Không lẽ ta lại nói là các hạ đã uy hiếp ta, đã buộc ta phải nói ra những gì giấu kín trong lòng?"

Chàng nghiêm sắc mặt nói, "Cô nương bảo là cô nương phải giấu kín một điều mà ai ai cũng biết ư?"

"Ai cũng biết ư? Vậy thì chưa chắc.?"

"Sao lại chưa chắc?"

Quắc mắt nhìn chàng, Cao Phương hỏi, "Rốt cuộc các hạ muốn gì? Sao cứ truy hỏi ta mãi thế?"

Chàng chậm rãi bước đi, khiến Cao Phương vì muốn nghe câu đáp của chàng cũng phải bước theo.

Thở ra một hơi dài, chàng nói, "Cô nương, dù không nói tại hạ cũng thừa đoán được.?"

"Các hạ đoán được điều gì?"

"Tôn Lãnh Thu đã khéo bưng bít tất cả, nên khó có nhiều người biết được điều cô nương biết.?"

Cao Phương chợt biến sắc, "Các hạ dám gọi ngay tánh danh của tể chương môn thế ư? ?"

Chàng cười lạnh, "Gọi ngay tên thì đã làm sao? Tại hạ còn muốn làm hơn thế nữa kia.?"

Cao Phương cảm thấy rúng động, "Đúng là các hạ có oán thù sâu nặng với bản phái rồi. Nhưng là mối oán thù gì?"

Chàng bèn hỏi dò, "Nếu tại hạ nói là mối thù không đội trời chung thì cô nương nghĩ sao?"

Cao Phương nín lặng một lúc mới hỏi, "Nhưng kẻ nào đã gây thù chuốc oán với các hạ?"

Chàng hỏi ngược lại, "Cô nương không đoán được sao?"

Cao Phương hỏi nhẹ trong hơi thở phập phồng, "Là Tôn chương môn à?"

Và mọi nghi ngại chợt tan biến đi khi Vương Thế Kỳ lên tiếng minh định, "Không sai, Cao tử tử đã đoán đúng rồi đó."

"Tử tử? Các hạ gọi ta là... ?"

"Tử tử, đệ ở họ Vương, tử tử không nghĩ ra đệ là ai sao?"

"Không lẽ ngươi là... ?"

"Tiên phụ là Vương Uy, tử tử có tin ở đệ không?"

"Là đại sư thúc ư? Ngươi... ngươi không dối gạt ta đấy chứ?"

"Đệ nào dám!?"

"Người đúng là Vương đệ của ta đấy ư?"

"Tử tử, tử tử đừng kêu to như vậy. Đệ chưa muốn cả Hoa Sơn này biết đến sự hiện diện của đệ vào lúc này đâu.?"

Đưa mắt nhìn quanh như sợ những gì Vương Thế Kỳ vừa nhắc nhở sẽ biến thành sự thật. Cao Phương lại hỏi, lần này gần như là lảo thảo, "Vậy mục đích của đệ đến đây lần này là muốn chống lại lão họ Tôn ư?"

Chàng gật đầu rồi lại cười, "Tử tử cũng không cần phải nói nhỏ như vậy. Quanh đây mười trượng nếu có ai đó rình rập chúng ta thì đệ đã phát hiện được rồi.?"

Nhìn thấy Cao Phương có vẻ bẽn lẽn, chàng vội vàng đáp lại câu hỏi trước đó của Cao Phương, "Không phải chống mà đệ còn muốn ra tay thanh lý môn hộ nữa.?"

Cao Phương sững sờ, "Thanh lý môn hộ? Lão đã làm gì trác tệ lắm sao?"

Chàng lắc đầu rồi lại gật đầu, "Tuy chưa có chứng cứ đủ thuyết phục, nhưng đệ tin rằng lão ác tặc ngoài việc hãm hại đồng môn sư huynh đệ thì lão còn có hành vi thí sư diệt tổ nữa?"

"Hãm hại sư huynh đệ? Là ai? Còn việc thí sư kia người nghe ai nói?"

"Lão đã cố tình đưa tiên phụ vào tử địa khiến tiên phụ phải tự tìm đến cái chết ngay trước mặt lão, đệ đã chứng kiến tận mắt điều này."

Còn thí sư ư? Nếu sư tổ không chết một cách bất minh, nếu sư tổ thật sự giao Hoa Sơn phái cho lão chấp chương môn, tại sao lão lại can tâm đưa Hoa Sơn phái vào làm một với Tam Tuyệt bảo? Như vậy không phải là thí sư, diệt tổ ư?"

Cao Phương nghe Vương Thế Kỳ đề quyết là thế cũng hoang mang dao động, "Không sai, chính ta cũng ngạc nhiên về mục đích của đại điển lễ sắp diễn ra ở đây. Tại sao lại dễ dàng trao trọn Hoa Sơn phái cho Tam Tuyệt bảo kia?"

"Tỷ tỷ đã thấy rồi đó, đệ đâu có nghi oan cho lão.?"

Cao Phương lại lẩm bẫm, "Đúng rồi, lúc trước ta có nghe sư phụ ta nói rằng việc sư thúc chương môn tin và giao quyền chấp chương môn hộ cho Tôn Lãnh Thu như có điều ám muội.?"

Wương Thế Kỳ giật mình, "Tỷ tỷ, lệnh sư hiện ở đâu? Đệ muốn gặp người càng sớm càng tốt.?"

Cao Phương thở ra một hơi dài, "Đệ hỏi ta thì ta biết hỏi ai đây?"

"Tỷ tỷ nói như vậy là nghĩa gì?"

Cao Phương chép miệng nói, "Nguyên ta và sư phụ đang an phận tại Vô Tâm cốc, lão họ Tôn chột xuất hiện. Giữa lão và sư phụ đã bàn bạc những gì thì ta không biết, ta chỉ biết là sau khi lão đi rồi thì sư phụ có nói với ta câu nói đó. Sau đó...?"

"Sau đó thì thế nào, tỷ tỷ?"

"Sau đó sư phụ bảo ta đi đến đây.?"

"Thế còn lệnh sư?"

"Người bảo là người sẽ đến sau. Nhưng đã ba năm rồi, ta trông mòn mắt mà sư phụ đâu vẫn chẳng thấy.?"

"Sao lạ vậy, tỷ tỷ? Chẳng lẽ sư bá đã bị... ?"

"Hừ, ta không tin lão họ Tôn dám trở mặt mà đối xử với sư phụ ta như vậy đâu?"

Chàng hậm hực nói, "Đối với Tôn Lãnh Thu thì có việc gì mà lão không dám. Năm năm trước không phải chính lão đã đẩy tiên phụ vào bước đường cùng, giết hại tiên mẫu, rồi lại trảm thảo trừ sâu bằng cách ném chính đệ vào vực sâu muôn trượng sao?"

Cao Phương kinh nghi, "Có thật lão đã làm điều này không? Và tại sao ngươi vẫn còn sống?"

Chàng cười buồn nói, "Là hoàng thiên hữu nhân hay lão họ Tôn đã mặt vận, tử tử muốn nghĩ thế nào cũng được.?"

Cao Phương thoáng lo sợ, "Nói như vậy, không lẽ sư phụ của ta đã bị...?"

"Tử tử, là đệ chi đoán vậy thôi, tử tử không nên lo lắng thái quá! ?"

"Không được, phen này lão họ Tôn có quay về, ta sẽ hỏi lão cho ra Vương Thế Kỳ ngạc nhiên, "Lão đã đi đâu mà tử tử bảo là phải đợi lão quay về?"

Cao Phương đáp với sắc mặt giận dữ, "Còn đi đâu nữa nếu không phải lão đến với Lưu Dung Không, bảo chủ Tam Tuyệt bảo.?"

Xoay chuyên ý nghĩ thật nhanh. Vương Thế Kỳ nói, "Được lắm, hiện giờ Hoa Sơn phái kẻ như rắn bị mất đầu, tử tử nghĩ sao nếu đệ nhân cơ hội này lật ngược thế cờ và cho lão họ Tôn trắng mặt ra?"

"Ngươi định thực hiện như thế nào?"

"Bằng vũ lực đệ sẽ khuất phục toàn bộ môn nhân đệ tử Hoa Sơn phái. Sau đó, đệ sẽ nói cho tất cả biết những tội lỗi tày đình của lão.

Làm được việc này Hoa Sơn phái kẻ như thay ngôi đổi chủ và đại diện lễ ba ngày tới đây thay vì mừng Hoa Sơn phái gia nhập Tam Tuyệt bảo sẽ là mừng Hoa Sơn phái được chấn hưng phục môn.?"

Cao Phương lắc đầu, "Không được đâu.?"

"Không được? Tại sao?"

"Vì ba lẽ. Ngươi chưa chắc đã khuất phục được trên dưới một trăm môn nhân đệ tử của bốn phái. Ngươi không có đủ chứng cứ thuyết phục để buộc tội lão. Và quan trọng hơn là khi lão quay về sẽ còn có người của Tam Tuyệt bảo cùng theo, đến lúc đó thế cờ mà ngươi định lật lại sẽ đổ cả lên đầu ngươi lẫn những ai vì trung thành với bốn phái cùng dự phần với ngươi.?"

"Tỷ tỷ không tin ở bản lãnh của đệ ư?"

"Ta tin nhưng ta còn tin chắc hơn là bản lãnh của bảo chủ Tam Tuyệt bảo hẳn phải cao thâm hơn người.?"

"Tỷ tỷ muốn nói đến bảo chủ hay nói đến thiếu bảo chủ Lưu Trúc Hàn?"

cao Phương ngạc nhiên, "Ta nào nhắc đến Lưu Trúc Hàn sao người lại nghe từ bảo chủ thành thiếu bảo chủ?"

"Vì đệ tưởng bản lãnh của Lưu Trúc Hàn hẳn phải cao thâm hơn phụ thân hẳn mới phải?"

Cao Phương cố nén cười, "Người sao thế? Làm gì có chuyện võ công của phụ thân lại kém hơn của con?"

Chàng phân vân, "Không lẽ đệ đã nghĩ sai sao?"

"Người nghĩ gì?"

Chàng lắc đầu nói, "Mà thôi, chúng ta bắt tất phải nói đến Lưu Trúc Hàn nữa. Nếu cứ như tỷ tỷ vừa nói, chỉ có võ công của bảo chủ Tam Tuyệt bảo là đáng ngại thì đệ lại cảm thấy vô ngại.?"

Cao Phương hoang mang, "Người tự tin đến thế sao?"

Chàng gật đầu, "Đệ biết là đệ đang nói gì. Tỷ tỷ cứ yên tâm.?"

"Hừ, người chỉ nói bằng miệng thì bảo ta làm sao yên tâm được?"

chàng mỉm cười chột hỏi, "Tỷ tỷ có biết gì về bản lãnh của giáo chủ Huỳnh Liên giáo không?"

Cao Phương ngạc nhiên nói, "Chuyện chúng ta đang nói có liên quan gì đến Huỳnh Liên giáo?"

"Liên quan hay không rồi tỷ tỷ sẽ biết. Tỷ tỷ cứ đáp lời đệ đã.?"

"Biết. Rồi sao?"

"Thực lực giữa giáo chủ Huỳnh Liên giáo và bảo chủ Tam Tuyệt bảo thế nào?"

"So sánh thực lực giữa giáo chủ Huỳnh Liên giáo với bảo chủ Tam Tuyệt bảo? Không lẽ người đã so tài cùng với giáo chủ Huỳnh Liên giáo.?"

Chàng cười tự tin, "Đã.?"

"Không phải mẫu thân ngươi là người của Huỳnh Liên giáo sao?"

Mặt của chàng chột sa sầm xuống, "Việc của tiên mẫu là việc đã qua. Đệ không muốn nhắc đến.?"

Đoán biết giữa chàng và Huỳnh Liên giáo chắc đang có nhiều xung đột Cao Phương không hỏi nữa. Nàng đáp, "Nếu như ta phải so sánh thì một bên tám phần còn một bên mười phần.?"

"Ai mười phần?"

"Bảo chủ Tam Tuyệt bảo.?"

Chàng thở phào nhẹ nhõm, "Vây thì tỷ tỷ cứ yên tâm. Đệ thắng được giáo chủ Huỳnh Liên giáo mà đệ chỉ mới dùng đến nửa phần nội lực thôi.?"

Cao Phương không tin, "Ngươi không nói quá chứ?"

"Đây là chuyện hệ trọng, đệ sao dám nói càn?"

LỘ vẻ mừng rỡ, Cao Phương hỏi, "Nếu được như vậy thì hay quá.

Ngươi định tiến hành ra sao?"

chàng lưỡng lự, "Theo tỷ tỷ thì có bao nhiêu môn nhân đệ tử Hoa Sơn phái không thích thái độ của chương môn bây giờ?"

Cao Phương lắc đầu, "Tuy ta sống ở đây những ba năm nhưng mọi người vẫn luôn xem ta là ngoại nhân. HỌ giữ ý thì ta cũng giữ ý. Ta không thể đáp được câu hỏi này của ngươi.?"

Chàng thở ra một hơi dài, "Thôi được, chúng ta cứ không chế hết tất cả là xong. Sau đó sẽ tuần tự tìm cách thanh lọc.?"

"Ngươi định chừng nào tiến hành?"

Chàng đáp một cách quả quyết, "Ngay bây giờ.?"

"Bây giờ? Được sao?"

"Sao lại không được. Khách đến dự đại điển lễ chưa có mấy người hơn nữa có lẽ họ cũng không muốn nhúng tay vào nội tình của Hoa Sơn phái. Theo đệ, chúng ta cứ tốc chiến tốc thắng thì hơn.?"

Nhận được cái gật đầu đồng tình của Cao Phương, Vương Thế Kỳ vội dặn thêm, "Tạm thời tỷ tỷ không nên lộ diện, kéo bọn họ tìm cách bắt giữ tỷ tỷ và gây khó khăn cho đệ. Hay là thế này vậy.?"

Cao Phương vội hỏi, "Là thế nào?"

Chàng nhanh tay chế trụ huyết đạo của nàng, sau đó mới nói, "Đệ tạm thời khâu tất tỷ tỷ vậy.?"

Nhìn Cao Phương lộ vẻ lo sợ, chàng trấn an, "Tỷ tỷ yên tâm. Đệ không dối gạt tỷ tỷ đâu. Tỷ tỷ có bảo trọng. Hẹn gặp lại.?"

"Vút ?"

Đưa mắt nhìn theo bóng nhẵn ảnh mờ nhạt của Vương Thế Kỳ, Cao Phương cứ chớp mắt vì ngỡ là đang trong một giấc chiêm bao vậy ?"